ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **J. Q. Q.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2005, č. j. 2 Az 8/2005 – 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2005, č. j. 2 Az 8/2005 – 16, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 20. 5. 2005, č. j. OAM-833/VL-07-K04-2005, jímž byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z obsahu spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel zemi svého původu opustil s cílem vydělat si v zahraničí peníze a uhradit tak dluh, který mu ve vlasti vznikl. Činu opustil v dubnu 2000, odletěl na Ukrajinu do Kyjeva, kde se živil do dubna 2004 jako prodejce a poté se přemístil do České republiky, kde po roce nelegálního pobytu požádal o udělení azylu. Stěžovatelem uvedené skutečnosti vedoucí k podání žádosti o azyl však nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu. Proto byly naplněny podmínky § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a žádost stěžovatele byla v souladu se zákonem zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť neuvedl skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů

uvedených v § 12 zákona o azylu. Z těchto důvodů proto také ministerstvo pro nadbytečnost již neposuzovalo, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu a nehodnotilo překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Jestliže stěžovateli bylo zasláno rozhodnutí ministerstva opatřené kulatým razítkem, s předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby a doložkou za správnost s podpisem osoby, která stejnopisy písemného vyhotovení pořídila, nezakládá tato skutečnost nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí vydala k tomu oprávněná osoba, když ve správním spise se nachází originál správního rozhodnutí podepsaný touto osobou.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Městský soud se podle názoru stěžovatele nezabýval tím, zda ministerstvo postupovalo v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházelo tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Městský soud řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky podle § 14 zákona o azylu, tedy podmínky zvláštního zřetele hodné pro to, aby byl žadateli azyl udělen. Stěžovatel ze své vlasti odcestoval z ekonomických důvodů. V Číně se jeho manželce v roce 1992 narodila dvojčata, načež byla rodině vyměřena pokuta 20 000 RBM za porušení předpisů o plánovaném rodičovství, neboť v jeho vlasti se stále uplatňuje tzv. politika jednoho dítěte. Aby mohl stěžovatel pokutu uhradit, musel si vypůjčit peněžní prostředky od soukromé osoby. Vzhledem k situaci na trhu práce v Číně, která je podle něj velmi špatná, však nebyl schopen dluh splatit a obával se, že věřitel bude dluh vymáhat. Proto se rozhodl vycestovat z Číny do zahraničí, kde by dlužnou částku vydělal a věřiteli vrátil. Vzhledem k uvedenému se stěžovatel domníval, že jeho případ je zvláštního zřetele hodný, a proto mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, výklad tohoto pojmu závisí na uvážení ministerstva. Toto uvážení nemůže být ani příliš široké, ale ani příliš zužující. Smyslem zákona o azylu je posoudit individuálně každou situaci žadatele. Uvede-li žadatel „pouze“ ekonomické důvody ve své žádosti o azyl, není na tyto brán zřetel. Ovšem je nutné zvážit, zda nemohou existovat situace, kdy za určitých okolností mohou být ekonomické důvody u žadatele podřazeny pod § 14 zákona o azylu jako důvody humanitární. Právě proto, že zde není výčet humanitárních důvodů, ale jejich konkretizace je ponechána na uvážení ministerstva, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení. Stěžovateli nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedl ve své žádosti, nejsou důvody hodné zvláštního zřetele a nemohou být považovány za humanitární, zejména za situace, kdy je nutné zvážit celkovou ekonomickou situaci v Číně. Jeho zvláštní osobní poměry spolu se situací v zemi jeho původu tak zakládají humanitární důvody, pro které by měl být azyl stěžovateli udělen. Městský soud ovšem pouze konstatoval závěry, k nimž dospělo ministerstvo. Proto se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Městský soud se s námitkami stěžovatele řádně vypořádal. Ministerstvo neshledalo ani důvody k přiznání odkladného účinku, neboť pobyt stěžovatele je až do rozhodnutí soudu o kasační stížnosti chráněn vízem za účelem strpění pobytu podle § 78b odst. 1 a 2 zákona o azylu a stěžovatel má právo o toto vízum požádat na místně příslušné služebně odboru cizinecké a pohraniční policie Policie České republiky. Proto ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zákon o azylu vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12, § 13 a § 14 stanoví také vylučující důvody, při jejichž naplnění nelze žadateli azyl udělit. Tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a 16 zákona o azylu. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 citovaného zákona.

Pokud jsou splněny podmínky stanovené v § 16 odst. 1 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti, což stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil, není zákonný důvod zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, jak na to poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, protože udělení azylu podle citovaného ustanovení je za takové situace vyloučeno. Pouze uvádí-li žadatel o azyl skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a tyto důvody nejsou shledány relevantními, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Z uvedeného vyplývá, že nebylo-li rozhodováno o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jak také uvedl v napadeném rozsudku městský soud, nemohlo být ani posuzováno, zda by bylo možno udělit azyl podle § 14 zákona o azylu. Proto není opodstatněné, vytýká-li stěžovatel nedostatečnost odůvodnění, proč nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu